

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

หัวใจเรายูอยู่กับโลก ไม่จำเป็นต้องไปนานแล้ว

ไปทุกวันนี้ เาของไปส่งให้โรงพยาบาลโรจน์โรจน์เรื่อย ส่งอย่างอื่นก็ส่ง ส่งอาหารก็ส่ง ส่งเครื่องมือแพทย์ ส่งเงิน เขาเอาเครื่องมือมาแล้วเขาก็เอารายการมาให้เรา ดู เอาบิลรับเงินมาพร้อม เราก็ไปส่ง บางทีไปส่งโรงพยาบาลเลยเขาไปส่งต่อบริษัท แล้วแต่รายการจะมาแบบไหน วันนี้ก็กำหนดไว้แล้ว จะไปนาคุณแก้ว ออกจากนั้นก็ตัดออกไปทางอำเภอหนองบัว เขามาขอการขอม จะบอกเครื่องมือชนิดไหน ๆ ก็ไม่บอก บอกแบบการขอมไปหมด มันจะต้องได้ไปชกกันให้เรียบร้อย ควรให้อะไรไม่ควรให้อะไรจึงค่อยพิจารณา

นี่ไม่ใช่ใกล้ ๆ นะนาหว้า ไปนาคุณแก้วเลยทำแระไปโน้น ไปโน้นแล้วถึงจะหักออกไปทางโน้นเข้าไปทางนาหว้า ถึงจะออกทางอากาศอำนวย อีกไม่กี่วันก็ต้องไปดูตึกที่กำหนดให้เขาสร้างแล้ว อย่างนั้นนะเราไม่ได้อยู่เรายัง แล้วออกจากนี้ก็จดหมายนั้นมาจดหมายนี้มา ยุ่งตลอดนะ ไม่รู้จักประมาณพวกนี้

คนมันจะตายวันยังค่ำ ดูไม่รู้เหรอ คนทั้งแผ่นดินมากวนคนคนเดียววันนี้ เราทำประโยชน์ให้โลก มันจะไหวไปไหนธาตุขันธ์เหมือนกัน ตื่นเข้ามายันค่ำ ถ้าเราจะรับคนตามที่มาขึ้นทั้งวันเลย เราจะลุกไม่ขึ้นเลย นี่เราต้องรับเป็นพัก ๆ ถึงขนาดนั้นเราก็จะตายอยู่แล้ว ยังไม่เห็นใจอยู่บ้างหรือ คิดบ้างซี ยุ่งนั้นยุ่งนี่อะไร เราทำประโยชน์ให้โลกสุดกำลังของเราแล้วนะ ไม่ใช่ธรรมดา แล้วทำด้วยความเมตตาเสียด้วย ไม่ใช่ทำด้วยการเสแสร้งอะไร เราทำด้วยความเมตตาแล้ว ๆ หมดกำลังแล้วมันก็อยู่ได้ มันจะไปไหนรอดมนุษย์เรา ธาตุขันธ์เป็นเครื่องใช้เท่านั้น

ก็พอดีทั้งวันนี้ไปนี้ออกนี้ออกโน้น ตัดใส่โน้น เข้าที่นั่น เข้าที่นี่ มีแต่ไปทำประโยชน์ให้โลกทั้งนั้นแหละ เราไม่ได้หวังอะไรทั้งนั้นในโลกอันนี้เราไม่หวัง สามแดนโลกธาตุนี้เราไม่หวังอะไร เราพอแล้วทุกอย่าง เราเคยพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังแล้ว หาความโกหกมาจากไหน ปฏิบัติมาแทบล้มแทบตายยังจะมาเอาเรื่องมาโกหกโลกอยู่เหรอ มีมามากน้อยเท่าไรก็มาแจกโลกแจกสงสารนี้เต็มกำลังความสามารถอย่างนี้

ไม่ว่าจะสงเคราะห์ทางไหน ทางปาก ทางลิ้น สอนทุกด้านทุกทาง วันหนึ่ง ๆ เรามีเวลาว่างเมื่อไร จนกระทั่งไม่อยากมองดูหน้าคน ถ้ามองดูหน้าปั๊บก็มาถามปั๊บ ต้องเสียเวลาล่าเวลาเสียกำลัง ต้องเป่าคนนั้นต้องเป่าคนนี้ พูดตรง ๆ อย่างนี้ เรื่องธรรมเป็นอย่างนี้ ไม่มีกลมายามากเหมือนเรื่องโลก ถ้าโลกละอ้อมอ้อม ๆ เรื่องธรรมต้องพูด

อย่างตรงไปตรงมา มันอันตรายอะไรก็บอกว่าอันตรายอะไร กำลังไม่พอก็บอกไม่พอ แล้วจะให้ทำยังไงอีก คนทั้งแผ่นดินมาหาคนคนเดียว

เราทำเพื่อโลกทั้งนั้นนะ หัวใจของเราอยู่กับโลก ไม่งั้นเราไปนานแล้ว มันจะไปหลายครั้งหลายหนแล้ว รังเอาไว้อะไร ะ เมื่อพอรังได้ก็รัง เมื่อรังไม่ได้แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังนิพพาน เราตัวเท่าหนูจะค้าฟ้าได้หรือ ก็ต้องตายเหมือนกัน กำลังอันนี้ถนอมไว้ก็เพื่อโลก ได้ใช้ไปหลายวัน ได้ช่วยไปหลายวัน ถ้าจะเอาเสียวันเดียวมันก็เสร็จเท่านั้นแหละ ยัวะยัวะ ะ กลางวิากลางวันออกมาไม่ได้นะ ออกมาที่นี้ออกมาไม่ได้ เต็มอยู่นี้ตลอดเวลาเลยจะว่าอะไร มากหรือไม่มาก

ไม่ใช่วันเดียวนะ มันเป็นประจำอยู่นั้นละ ถ้ายิ่งรับเท่าไรยิ่งมากขึ้นทุกที ถ้าวรับตามที่มาตายเลยไม่กี่วันละ ต้องรับเป็นพัก ๆ เอา ควรรับกุฎีก็รับ ควรลงมารับที่นี้ก็รับ ถ้าควรรับนะ ฟังแต่ว่าควรหรือไม่ควรนั้นแหละ เหตุผลมันมีอยู่ในนั้นพร้อม ๆ ไม่ได้ทำสู่มสู่มทำนี้ เราปฏิบัติมาเฉพาะตัวของเราก็แทบล้มแทบตาย เรียกว่าเดินตายมาแล้ว นี่ก็มาช่วยโลกก็แบบนี้เหมือนกันนะ ในชีวิตอันนี้เรียกว่าได้ทุ่มลงเต็มสติกำลัง

ทุ่มลงเพื่อเจ้าของนี่ก็เรียกว่าเดินตายมาเลย ถ้ากิเลสไม่ตายเราก็ตายไปนานแล้วนี่นะ นี่กิเลสคงจะตายแล้ว ไม่ว่าจะละ มันตายแล้วว่างั้นเลย เราถึงได้มาช่วยโลกนี้ ตายมาแล้ว ๔๙ ปีนี้ กิเลสตายจากหัวใจ พุดให้มันชัดเสียวันนี้ ตั้งแต่ปีพ.ศ.๒๔๙๓ พ่อแม่ครูอาจารย์มันมรณภาพลงปีนี้ กิเลสก็พังลงจากหัวใจเรา จากนั้นหมู่เพื่อนก็เกาะมาตั้งแต่นั้น จนกระทั่งบัดนี้ ก็ปี ๔๙ ปีนี้แล้ว ทำประโยชน์ให้โลกนานหรือไม่นาน ฟังซิ สุดกำลังความสามารถ ที่เรารู้กับกิเลสก็เอาตายเข้าว่าเลย ไม่ได้ธรรมดานะ เราถึงบอกว่าการในโลกนี้ใครอย่าเอามาคุยนะ ความเฉลียวฉลาดแหลมคมขนาดไหนก็อย่าเอามาคุย ถ้ายังไม่ได้ขึ้นต่อกรกับกิเลสเสียก่อน อย่ามาคุย ว่างั้นเลยนะ

ไม่มีอะไรที่จะแหลมคมยิ่งกว่ากิเลส กิเลสนี้แหลมคมเอามากที่สุด ในตัวของบุคคลมีแต่กิเลสเต็มตัว ๆ หารธรรมะแยบออกมาชนิดหนึ่งก็ไม่มี ขนาดนั้นนะ ดูให้มันเต็มตา ให้มันเต็มหัวใจ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้นกระดิกพลิกแพลงออกมาแเงไหน จึงมีแต่กิเลสออกหน้าๆทั้งนั้น นี่ละดูให้มันชัดแล้วมันก็เห็น ถ้าเหนือมันแล้วเห็น ถ้าไม่เหนือไม่เห็น มีแต่กิเลสเหยียบหัวคนนั้นแหละ เวลามันทันนั้นซิ ขึ้นเวทีแชมเปียน เวทีมหาสติมหาปัญญา กับ อวิชชาปัจจุยา สงฺขารา มีแต่ยอดจอมโลกจอมกษัตริย์วิภูจักรก็คือ อวิชชาปัจจุยา สงฺขารา วิภูจักรก็คือมหาสติมหาปัญญา ฟัดกันนั้นละ ตรงนั้นละ เพลงมวยชัดกันตรงนั้น

ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นเวทีอันนี้ ถ้าไม่ใช่ผู้ที่จะหลุดพ้น ผู้ที่จะกำชัยชนะกับกิเลสแล้วไม่เห็น ต้องผู้ที่จะกำชัยชนะกิเลส ถ้าวางถึงขั้นนี้แล้วกิเลสต้องเขียนใบตายไว้ให้มัน

เลย ก่อนหน้ามันเขียนใบตายให้เรา ถ้าเราไม่เก่งเราก็ตาย เมื่อเราเหนื้อมันแล้วเราก็เขียนใบตายให้มัน เผาศพมัน ขนาดนี้ละสู้กับกิเลส พวกท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักหรือว่านี่เดนมตายมา ได้มองหน้ามองหลังที่ไหน ตามก็ไม่ได้ใช้ หูมิได้ใช้ ใช้เฉพาะกิเลสกับธรรมพืดกันเท่านั้น เป็นเวลา ๙ ปีเต็มๆเลยนี่ ติดคุคติดตะรางเราสมัครติดถ้ามันถอนกิเลสได้ เหมือนเราไปฆ่ากิเลสบนเวทีในภูในเขานะ แต่นี่มันฆ่าไม่ได้มันซิ ไปติดคุคติดตะรางก็ไปติดเฉยๆ ไม่ได้เรื่องอะไร นี่ฆ่ากิเลสอยู่ในหัวใจเจ้าของ

มันหนาแน่นขนาดไหน สลับซับซ้อนขนาดไหนกิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงได้ครองโลกนะซี มันไม่เก่งครองโลกไม่ได้ สามัญจักรนี้ กามภพ รูปภพ อรูปภพนี้มีแต่อยู่ที่อำนาจของกิเลสทั้งนั้น กิเลสไม่เห็นอยู่ใต้อำนาจมันได้ยังไง ธรรมต้องเหนือถึงจะฆ่ามันได้ แล้วธรรมที่จะเหนือมาจากไหน ถ้าธรรมประเภทใช้กันอยู่ในโลกทั่วดินแดนที่รำลือกันดอกเตอร์ดอกแต่อะไรเหล่านั้นอย่ามาคุย ถ้ายังไม่ได้ขึ้นต่อกรกับกิเลสเสียก่อนอย่ามาคุยว่างเลย ถ้าได้ขึ้นต่อกรกับกิเลส พืดกับกิเลส กิเลสหายไปแล้วละเออคนนั้นมาคุยได้ ไม่คุยก็เป็นอันว่าคุยอยู่ในนั้น ไม่ว่าจะฉลาดก็ฉลาดอยู่ในนั้น จอมโลกว่างั้นเลย ใครได้เห็นอกิเลสแล้วคนนั้นคือคนจอมโลก ถ้ายังไม่เห็นอกิเลสอย่าเอามาคุย

วันนี้พูดให้เต็มปาก ได้ชัดกันมาอย่างนั้นกับกิเลส โถ ใช้เล่นเมื่อไร หายใจแขม่วๆ มันจะตาย เดินบิณฑบาตไม่ถึงหมู่บ้านเลยต้องไปพักตามกลางทาง ไม่กินข้าว กินข้าวให้แล้วมันมีกำลัง กิเลสมันพืดเรา ให้มันอดไม่ให้กิน เราก็พืดมันละซีที่นี้ นั่นซิ สุดท้ายเจ้าของก็จะตายก่อน เอ้า พืดลงไป ๆ เอาจนกระทั่งมันหายไปไม่มีอะไรเหลือ เผาศพมันเรียบร้อยแล้วที่นี้แสนสบายไม่มีอะไรทวนหัวใจเลย มีกิเลสอย่างเดียวนี่เท่านั้น นั่นที่นี้

แล้วมองไปชิมองดูโลก มีแต่ไฟเผาหัวอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร ใครว่าใครเจริญ เอามาอวดทำไม อย่าเอามาอวด ไอ้คนตาบอดอวดคนตาดีอย่ามาอวด คนโง่อวดคนฉลาดอย่าอวด คลังกิเลสมาอวดนักปราชญ์จอมปราชญ์ฆ่ากิเลสตายแล้วอย่ามาอวด นั่นเอาให้ชัดอย่างนั้นซี

อะไรจะเหนียวแน่นยิ่งกว่ากิเลส เพราะฉะนั้นเทศน์กัณฑ์ไหน จึงบอกว่ากิเลสมันแหลมคมมาก ๆ ในตัวของคน ในหัวใจของเราทุกดวงมองหาใจไม่เห็นเลย มีแต่กิเลสปิดบัง กำไว้หมดเลย ๆ ขนาดนั้นนะมันหนา ยังไม่รู้ ยังว่าเราบางยังภูมิใจเป็นบ้ากันอยู่หรือ โลกกำลังจะเป็นบ้าเวลานี้รู้ไหม ไฟกิเลสเผาหัวมัน

ยังอวดตัวอยู่หรือว่าเฉลียวฉลาดแหลมคม คนนั้นชั้นนั้น คนนี้ชั้นนี้ คนนั้นมังมี คนนี้ศรีสุข มังมีชี้หมาอะไร ประสาแร่ธาตุต่าง ๆ กระจกต่าง ๆ เอามาเสกสรรปั้นยอว่าเป็นนั่นเป็นนี่ขึ้นมา ก็ว่าตัวมังมี มันตื่นลมตื่นแล้งบ้าอะไร โง่ขนาดนั้นยังไม่รู้ว่าเจ้าของ

โง่อยู่หรือ เปิดออกปิดออกหมดไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ธรรมชาติของจิตที่บริสุทธิ์ ล้วน ๆ นั้นจอมบรมสุขอยู่ตรงนั้น ไม่ได้อยู่กับสิ่งเหล่านี้ี่นะ ฟังให้ชัดวันนี้ละ

เตี้ยวันนี้ธรรมกลายเป็นชี้หมูชี้หมาไปแล้วนะ กิเลสนี้กลายเป็นทองคำทั้งแท่ง เตี้ยวันนี้ เต็มบ้านเต็มเมือง ชี้ชี้ยำตั้งแต่ชี้หมูชี้หมาทั้งนั้นละ อันนั้นดีอันนี้ดี กำลังจะเป็นบ้ากันอยู่ ก็ยังดี ๆ อยู่จะว่ายังไง ความทุกข์ความทรมานมันเผาหัวใจ เพราะกิเลส นั้นละมันติดมันตัน มันผลึกมันตันออกไปให้ดินให้เป็นทุกข์เป็นทรมาน แล้วเจ้าของก็ ยังไม่รู้ ยังว่าฉลาดอยู่หรือ ตัวไหนตัวมันตันออกไปให้ได้รับความทุกข์ความทรมานอยู่ เวลาวันนี้ ตัวไหน ดูหน้ามันบ้างซี่ มันก็มีหน้าเหมือนเรานี้ละ

พระพุทธเจ้าท่าน จึงว่าอัศจรรย์ท่านซิ อุบัติขึ้นมาได้ยังไง ๆ มันทนอัศจรรย์ไม่ได้ นะ พวกเราท่านสอนเสียแทบเป็นแทบตายยังไม่ได้หน้าได้หลัง ท่านไม่มีใครสอนเลย ผุดขึ้นมาได้สบาย เอากิเลสพังลงไปได้สบาย ๆ พวกเรานี้มีแต่เราพังกิเลสไม่ได้พัง

วิธีอุบายต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าสอนนี้เต็มเหนี่ยว มันก็ไม่ได้เรื่อง ออกมาก็มาเป็น เศษเป็นเดนไปหมด ถ้าว่าอาวุธก็เศษอาวุธ ว่าเครื่องต่อสู้ก็เศษเครื่องต่อสู้ ให้กิเลสเอา ไปชี้ชี้ยำแหลกหมด ให้มันชี้ใส่เครื่องมือด้วยเข้าไป ชี้ใส่หัวคน ยังว่าฉลาด ๆ โง่เท่าไร ยิ่งอวดฉลาดมนุษย์เรา นี้ละกิเลสพาคนอวดฉลาดเป็นอย่างนี้ แล้วหัวใจมันไม่ได้เบาเลยนะ ไฟเผาหัวใจมัน ตรงนั้นทำไมไม่ดู เอามาประดับร้านกันทำไมว่าอันนั้นดีอย่าง นั้น อันนี้ดีอย่างนี้ อวดบ้ากัน พวกบ้า เอาละพอ

ไฉนใหม่ละ อย่างนี้ละเวลาขึ้นเวทีต้องชัดปิ้ง ๆ เวลาลงจากเวทีแล้วก็เป็นคน ธรรมดา นี่ไม่ได้เหมือนขึ้นเวทีนะ ลงแล้วก็ธรรมดา ๆ แต่เวลาขึ้นเวทีต้องปิ้งเลยเที่ยว เข้าใจหรือเปล่าละ อย่างนั้นละเขาเรียกว่าต่อยมวย ขึ้นเวทีแล้วชัดเลย อะไร ๆ ชัดเลย ไม่ถอยเลย ลงจากเวทีแล้วก็เป็นคนธรรมดา นี่ก็เหมือนกับจะกัดจะฉีกเวลาขึ้นเวที พอ ลงมาแล้วก็เฉย ไม่เห็นมีอะไร

เอาละให้พร